

"anders"

Egbert Eend zat in zijn eentje mistroostig voor zich uit te staren. Hij mocht weer niet meezwemmen met de andere eenden. Dat zat zo: Egbert had een kleurafwijking. Eén van zijn vleugels was gedeeltelijk wit. Dàt kon niet, vonden de andere eenden. Er was een standaarduitvoering en daar had je maar aan te voldoen. Anders-zijn was niet gewenst. Een eend is een eend en hoort er op een bepaalde manier uit te zien. Als je de ene afwijking ging accepteren, waar was dan het eind? Misschien kwamen er dan kuifeenden, bergeenden en wie weet wat nog meer. Bij de mensen noemden ze dat integratie en iedere eend kon zien waar dàt toe leidde. Criminaliteit, ruzies, tot zelfs in het Parlement toe, hadden ze de vissers langs de kant horen zeggen. Er scheen een wilde te zijn die daar een hoop ruzie over maakte. Nee, aan hùn lijf geen polonaise.

"Ach, Egbert, zit je weer alleen?" vroeg het lelijke kleine eendje. "Kom, dan gaan we samen spelen."

© mei 2009, Alida, BasicPublishing.nl